

ע"פ 6226/16 - א א נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעוורים פליליים

ע"פ 6226/16

לפני:
כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופט ד' מינץ
כבוד השופטת י' וילנر

המערער: א א

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דין של בית המשפט המוחזק תל אביב-
יפו מיום 17.07.2016 בתפ"ח 1023/07 שניתן על ידי
כבוד השופטים ש' דותן, ד' גנות וש' שוחט

תאריך הישיבה: ד' בכסלו התשע"ח (22.11.2017)

בשם המערער:

עו"ד ירון ברזילי; עו"ד שמעון חוג'ה

בשם המשיבה:

עו"ד דגנית כהן וליאמס

פסק דין

השופט נ' הנדל:

עמוד 1

1. מונח לפניינו ערעור העוסק במקורה חמור ויחודי. המערער הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בסדרה של עבירות מין וקובלת דבר בramaה בסיבות מחמירות. בנוסף לכך זוכה המערער מכלק מסויים של העבירות. המשותף לעבירות בהן הורשע הוא הקשר שבין עבירות מין למשאי מרמה והתחזות קשים. בית המשפט המחויז גזר על המערער עונש מאסר בפועל של שמונה שנים, מאסר על תנאי ופיצוי למתלווננות.

משמעותו את טענות באי כוח הצדדים בהרחבנה. הסגנון הסטייג בעיקר מהכרעת הדיון, על בסיס טענות משפטיות. שמענו את תשובה המדינה להסתיגויות אלה. לאחר שמיית הטיעונים הצע המוטב כי המערער יחוור בו המערער, וכי העונש כפי שנקבע - לרבות שמונה שנים המאסר וסכום הפיצוי - ישאר על כנו, אלא שבית המשפט יחליט לפי שיקול דעתו על הקלה מסוימת בעניין אופן רצוי עונש המאסר בתיק זה ייחד עם עונש המאסר בפועל שהושת על המערער בתיק אחר שבו הורשע, כפי שסביר להלן. הסגנון הסכים להצעה לאחר התיעצות וכך גם המדינה. הסגנון בקש כי צוין בפסק הדין שאין בדחתית טענותיו של המערער כדי לקבוע שלא עבר התעללות מינית בילדותו. ואכן, אין בפסק דיןנו כל קביעה אחרת. נותרהחלוקת בדבר מידת החפיפה בין שני עונשי המאסר שנגזרים על המערער - בתיק זה ובתיק אחר.

2. לאחר שיקול נאמר, ראשית לכל, כי נכון יהיה שהכרעת הדיון תישאר על כנה וכך גם העונש כפי שנגזר. בכך ניתן ביטוי לאופים של המעשים ולמספר הרוב של המתלווננות שנפגעו מהם. אך בה בעת, יש הצדקה להתרבות בקביעת בית המשפט המחויז כי עונש המאסר בן שמונה שנים ירוצה במצטבר לתקופת מאסר בת שלוש שנים שנגזרה על המערער בבית משפט השלום. כאמור, נקבע כי לא תהיה כל חפיפה בין תקופות המאסר. בנגדוד לכך, מצאנו לנכון כי יש להורות על חפיפה חלקית בין שתי תקופות המאסר בפועל. הגענו למסקנה זו תוך בוחנת המקהלה בכללותו; העובדה שהכרעת הדיון ניתנה תקופה ארוכה מאד - כשלוש שנים - לאחר סיום הסיכוןים; חלוף הזמן - כעשור - מיום הגשת כתב האישום. אין לכך כי "תרומות" של המערער למצוותם זה הרבה היא, בכלל הקשור להתנהלותו כלפי עורכי הדיון שייצגו אותו, עד שבשלב מסוים יציג את עצמו - ויצוין כי המערער הוא עורך דין. כך גם הדרך שבה יציג את עצמו. עם זאת, התקופה שבין הגשת הסיכוןים להכרעת הדיון אינה נזקפת לחובתו; בנוסף, יש משמעות לחזרת המערער מן הערעור, במובן של קובלת אחריות מסוימת למשעיו.

3. נימוקים אלה, במשולב, הביאו אותנו למסקנה כי אין להשאיר את התוצאה לפיה שני עונשי המאסר בשני התקדים ירוצו באופן מצטבר זה זהה. יש להורות כי תקופת המאסר הינה במצטבר באופן חלקי, כך שהיא תחפור ל-16 חודשים מטור תקופת המאסר שנגזרה על המערער בתיק השני, ותרוצה במצטבר ל-20 חודשים מטור תקופת מאסר זו. במובן זה, פסק הדין כפי שניתן נותר על כנו, לרבות עונש המאסר החמור חרף הנימוקים שהוזכרו, אך בד בבד נראה כי התוצאה תהיה הולמת יותר את חומרת מעשיו של המערער, בהינתן מכלול הנסיבות והנסיבות לקלала ולהונרא.

4. הערעור נדחה, פרט לאופן רצוי המאסר בפועל כאמור לעיל. יתר העונשים וההוראות בתיק זה, לרבות ניכויימי המעצר, עומדים בתקופם. על המערער להתייצב לתחילת רצוי עונשו בביב"ר ניצן, ביום 1.2.2018 לא יותר מאשר השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברטותו תעודה זהות או דרכון. על המערער לתאמ את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למינוי מוקדם, עם ענף אבחון ומיפוי של שב"ס בטלפון: 77-08-9787336, 08-9787377.

ניתן היום, י' בכסלו התשע"ח (28.11.2017).

